

Leslie Charteris

TALÁLKOZÁS A TIGRISSEL

LESLIE CHARTERIS

Találkozás a Tigrissel

fapadoskonyv.hu

2010

Fordította
ASZLÁNYI KÁROLY

© Fapadoskonyv.hu Kft.

ELSŐ FEJEZET

PILL BOX

Baycombe fürdőhely a North Devon partokon fekszik, és teljesen el van zárva a civilizációtól. Még nyár derekán se nyüzsög itt a papák, mamák, bácsik, nénik, bubik és médik olyan tömege, mint más hasonló fürdőhelyeken. Mégis, meg lehet érteni egy embert, aki tanyáját éppen ilyen egyhangú és csöndes helyen akarta felütni, aki már három napja kibírta itt a csöndet, és aki olyan rendkívüli ember volt, mint Simon Templar.

Nem kellett sokáig itt tanyáznia, hogy ijesztő dolgok történjenek az elhanyagolt kis fürdőhelyen – de amikor idejött, még olyan mozdulatlan volt Baycombe, mint hatszáz évvel ezelőtt.

Simon Templar – akit a világ minden részében „Angyal” néven csúfoltak és tiszteltek – huszonhét éves volt. Magas, fekete hajú, kék szemű férfi, éles metszésű arccal. Ez persze hiányos leírás. Nem tellett bele hosszú idő: Baycombe észrevette őt. Legendák fonódtak magas alakja köré. Ez már ottlétének első két napján történt és be kell vallanunk, hogy Simon elég alapot adott a suttogásra...

A házat, amelyben lakott – (háznak azóta nevezhető, amióta Ilfracombe-beli munkások harminchat óra hosszát dolgoztak rajta, hogy

lakhatóvá tegyék) –. eredetileg a háború alatt kezdték építeni, partvédelmi célokra. A hadügyminisztérium akkor adott utasítást erre az elhamarkodott építkezésre, amikor bizonyos partvidéki támadástól tartottak. Nyilván nem hitték, hogy Baycombe-ot még az ellenség is elkerüli. Kiakasztottak egy rúdra valami orvosságos dobozt s felmérték a telket. Pill Box lett a neve. Azután építettek egy fedezékszerű valamit, amire azonban nem Volt szükség, mert a németek nem jutottak el idáig és Baycombe-ot sose zavarta meg a háború. 1918-ban a gépfegyvereket és drótsövényeket elvitték s a miniatűr erődítmény a baycombe-i gyermekek zsákmánya lett, amíg Simon Templar fel nem fedezte és meg nem egyezett a minisztériummal 25 font évi bérben, minek folytán a Pill Boxban azt tehetett, amit akart.

Ebben az eredeti otthonban helyezkedett el Simon Templar s egy hadviselt férfiú, aki az Orace névre hallgatott.

A harmadik nap reggelén, kilenc órakor (az Angyal mindig korán ébredt) az Orace névre hallgató egyén belépett gazdája szobájába s forró vizet és teát hozott.

– Szép reggel, Sir – mondta Orace és kiment a szobából.

Orace nyolc éve minden reggel kijelentette, hogy szép reggel van és ettől az a tény se tántoríthatta el, hogy időnként egyáltalán nem volt szép a reggel.

Az Angyal bólintott, nyújtózkodott s a széles, aranyló napsugárkévét bámulta, amely az ablakot helyettesítő lőrésen tódult a szobába. Orace kijelentése a szép reggelt illetően ezúttal igazolva volt.

Templar ásított, megborzongott és végre kimászott az ágyból. Sürögősen megborotválkozott, közben egyet-egyet kortyolva a forró teából. Aztán fürdőköpenyt vett magára s egy kötéllel tíz percig energikusan ugrált a harmatos fűvön. Aztán az árnyékával boksztolt egy darabig. Végül végigfutott a Pill Box és a tengerparti sziklák közti ösvényen s egy kiálló szikláról leugrott a tengerbe. A víz kellemesen hideg volt. Száz yardot úszott a hátán, azután elfeküdt a zöldes hullámokon, majd pedig az utolsó szakaszt végigsprintelte, mint egy úszóbajnok.

Mindezt megtette már az előző két reggelen is. Így viselkedik egy ember, akinek nincs mitől tartania. Csakhogy ami most, a harmadik reggelen történt, az végérvényesen meggyőzte Templart, hogy nem szabad úgy viselkednie, mint más, nyugodtabb lelkiismeretű embereknek.

Uuuuuu-pukk!

A golyó halkán süvített Templar füle mellett és éles zörejjel pattant le egy szikla éléről. Itt irányt tévesztve a tengerbe vágódott.

– Balszerencse, barátocskám – morogta az Angyal szelíden –, csak egy hüvelykkel céloztál mellé...

És már a parton volt, mielőtt a lövést megismételhetnék volna.

Az öböl egyik végében állt most. Szabálytalan félkör alakú öböl volt ez, amelynek közepén feküdt a fürdőhely, Baycombe. Gyors valószínűség számítás segítségével megállapította, hogy a lövés valahonnan a Pill Box és a falu közötti útról jöhetett, de hiába figyelt, a láthatáron semmi gyanúsat nem látott. Egy perccel később kétségbeesetten hadonászó árnykép jelent meg a sziklacsúcson. Orace volt, s ijedten kiáltozta a gazdája nevét. Az Angyal felkiáltott s mászni kezdett felfelé.

Minden különösebb nehézség nélkül felkapaszkodott az éles és meredek sziklafalon. Úgy látszott, egyáltalán nem zavarta az a gondolat, hogy ismeretlen tisztelője esetleg még egy golyót megereszt. Már fenn is állt a hegyháton, egy bokor mögött és ellenzőt csinálva a tenyeréből, végigpillantott a Pill Box és a falu közt kanyargó úton. Negyedmértöldnyire sűrű liget volt, amelyből keskeny kocsit vezetett a faluba.

Templar vállat vont s a körülötte fészkelődő, dühös Orace-hoz fordult.

– A Tigris érti a dolgát – mondta bizonyos csodálattal.

– Mint egy kezdő – morgott Orace lekicsinylően. De ezt Templarra értette. – Hányszor mondtam már, ne mászkáljon így a világba! Ez, remélem, megtanította magát, hogy mit várhat ezektől! Megsebesült, Sir? – kérdezte, mindezt egyetlen lélegzetvétellel.

– Nem – mondta Templar –, de nem sok hiányzott.

Orace széttárta a karját.

– Sajnálom, hogy nem talált a golyó, Sir, csak azért, hogy máskor óvatosabb legyen. Jobb lett volna. És ha én egyszer ráteszem a kezem arra a disznóra, akkor az ég irgalmazzon neki – fejezte be kissé összefüggéstelen szónoklatát.

Orace, mint tengerészőrmester, golyót kapott a jobb lapockájába Zeebrugge alatt, s azóta sántított. Modora pedig különösen Templarral szemben különös keveréke volt a finom tisztességtudásnak s a kocsmai bizalmaskodásnak.

– Reggeli fél perc múlva – közölte Orace.

Az Angyal mögötte lépegetett egy csendes kis ösvényen s füttyörészve tért vissza a hálósobájába. Pontosan fél perc múlva Orace bevitte neki a reggelit s ott találta Templart egy karosszékben elnyúlva. Templar úgy látszott, nem fogadta meg Orace szenvedélyes tanácsait. Teljesen fel volt öltözve. Elegáns sötét flanelnadrágot viselt, vakító teniszinget, antilop cipőt. Orace méltatlankodott. Templar mosolygott.

– Orace – mondta az Angyal, miközben felemelte a fedőt a frissen készült tojásos sonkáról –, úgy látszik, a dolgok kezdenek veszedelmesek lenni.

– Ühüm – felelte Orace.

– Lehet, hogy ühüm – válaszolt Simon Templar.

– A lényeg az, hogy amint látom, a zenekar tagjai helyükön vannak, a karmester végigsimította a haját, a kapitány jelt adott a hajónak az indulásra, a dobok megperdültek, a... a...

– A kávé kihűlt – mondta Orace barátságatlanul.

Az Angyal kenyeret pirított magának.

– Milyen mogorva lettél, Orace – mondta. – Ha nem tetszik neked a hasonlatok iránti fejlett érzékem, menj ki a szobából.

– Ühüm – felelte Orace és kiment az úgynevezett konyhába.

Simon Templar befejezte az étkezését és visszaült a karosszékbe, ahonnan végignézhetett a tengerparton s az öböl nagy részét is láthatta. Átlapozott néhány tegnapi újságot – mert Baycombe ebben is tizenkét órával maradt el Anglia többi része mögött –, majd rágyújtott egy ciga-